

i den Behandighed, hvormed han tumlede disse Ting mellem hinanden, at udtale, at der i alle de Forslag, der ere fremkomne fra de forskjellige Ministerier, dog altid har været noget Ens, en Grundtanke, som var fælles for dem alle. Om man end havde forskjellig Opfattelse med Hensyn til Valget af de enkelte Midler til Forsvaret, have dog Alle været enige om, at der var visse Får-vande og visse Punkter i Landet, som i hvert Tilfælde maatte forsvares, fordi Tabet af dem let kunde blive Tabet af selve Landets Eksistens. Jeg skal iøvrigt ikke gaa ind paa det Referat, som den ærede Ordfører gav af de forskjellige Forsvarsplaner; det kunde føre mig for vidt, og det vilde jo heller ikke interessere med Hensyn til de i Diebliffet foreliggende Spørgsmaal at faae de mindre rigtige Ting paaviste, som der fandtes i hans Referat. Jeg skal derfor nøies med blot at sige, at det vilde have glædet mig, om den ærede Ordfører, da han nævnte de forskjellige Forsvarsplaner, som have været forelagte af Regjeringsne, desuden vilde have tilføjet, at der til disse forelagte Planer endnu ved Folkethingets Foranledning er kommen een gennemført Plan til. Der er været fem forskjellige Planer, som have været fremsatte af Ministerne og af Udvalg, saa er der endnu dertil kommen en sjette Plan, og det en virkeliggjort Plan, nemlig den Plan, hvorefter vi have været nødsagede til at arbejde i de sidste Aar. Denne Plan — det være nu et Tilfælde eller en Tanke — er den, at man for Intet at præjudicere Intet skal gjøre. Det er en Plan, som man kan kalde Sønens Plan; det er en Plan, som kan betegnes derved, at der intet som helst Fremskridt maa gøres med Hensyn til vort Forsvarsvæsens Ordning. Jeg vilde beklage, om der skulde være Udsigt til, at vi endnu ikke en syvende Aar virkeliggjort, jeg tilstaa, at den Række af Udværingsforslag, som foreligge fra Udvalgets Flertals Side, tyder paa, at vi nu skulle faae en saadan syvende Plan. En Plan, som negter de nødvendige Gøveer til Hæren, som negter at forfatte de Foranstaltninger, som man har begyndt paa, nemlig Søbefæstningen, Anstafelsen af Kanoner, Bygningen af Skibe, baade store og smaa o. s. v., — en saadan Plan vilde ikke alene bevirke en fuldstændig Mangel paa Fremskridt, men dens Virkninger vilde blive det, at man maatte lade Alt gaa i Forsald. Jeg vilde beklage, om vi skulde se en saadan syvende Plan virkeliggjort, men jeg haaber i den Henseende, ligesom andre ærede Medlemmer, der have udtalt sig her, at man tør vente sig Noget af, hvad der er bebudet fra forskjellige Sider om, at Folkethinget ikke vil lade det Ord, som det siger nu, være det sidste, saaledes at vi for det næste Finantsaar dog i det Mindste faae Bevilling saavel til de Foranstaltninger, som ere nødvendige for, at de Forsvarsmidler, som vi have, kunne anvendes i en nær Fremtid, som til dem, der ere nødvendige

for at bevare en vis Kontinuitet i vort Forsvarsvæsens Udvikling saavel til Lands som til Vands. Dertil skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Ordføreren (Holstein): I Anledning af de Bemærkninger, der bleve fremsatte af det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), skal jeg ikke trætte det ærede Thing ved nu nærmere at komme ind paa hele denne Sag. Jeg finder det meget naturligt, at det ærede Medlem har søgt sig smertelig berørt af det Uheld, som han har havt med sin Forsvarsplan, men vi have jo endnu saa langt tilbage, inden vi blive færdige, at der nok senere kan blive rig Leilighed til at komme ind derpaa. Det er, fordi Kloffen er saa mange, at jeg ikke tror, at Thinget har Taalmodighed til at høre Mere om dette Spørgsmaal. Derimod skal jeg overfor den høitærede Conseilspræsident udtale, at jeg er bleven meget forundret over, hvad han sagde. Den høitærede Conseilspræsident har virkelig Uret; han siger nemlig, at jeg kun har benyttet Regnskabet, men ikke selve Bevillingerne, og at det er derved, at denne Forskjel er fremkommen. Nu er det ganske vist, at jeg navnlig ved den første Beregning væsentligt har benyttet Regnskabet, thi det var den eneste Maade, hvorpaa jeg kunde faae det gjort saa hurtigt, at jeg kunde svare paa, hvad den høitærede Minister fremsøgte; men den Betragtning, som den høitærede Conseilspræsident har udledet deraf, er ikke rigtig. Conseilspræsidenten siger, at hele den bevilgede Sum bruges ikke aarlig. Nei, det er meget sandt, men saa gaar den jo igen i Tilleggsbevillinger og Gjenbevillinger. Derfor den høitærede Minister havde Ret, saa vilde det virkelige Forhold være det, at der her var brugt omtrent 300,000 Kr. mindre aarlig, end der var bevilget, og det vilde jo være et Regn paa en overordentlig usforsvarlig Administration, dersom Resultatet blev det, at denne Sum var helt bortfalden. Den er naturligvis ikke bortfalden, men, da man ikke fik Brug for den, og den var bevilget, gif den over paa det næste Aar. Lage vi imidlertid en Række af Aar, saa er Summen brugt, og saa er det ligegyldigt eller i alt Fald uvæsentligt enten vi tage Regnskabet eller Bevillingen. Hvis der var en betydelig Forskjel imellem Regnskabet og Bevillingen, saa vilde det være et meget alvorligt Angreb paa Ministeren, men det er der ikke, og det kan der ikke være. Jeg maa tilstaa, at jeg har faaet Frygt for, at den høitærede Minister har regnet hele Bevillingen to Gange, eller maaske har han taget feil i sin Beregning, saa at han har faaet Summen tiere, end han skulde have den. Det veed jeg jo imidlertid ikke, men den store Sum, som han har faaet ud paa denne Maade, er jeg ikke i Stand til at faae ud selv ved at gaa den anden Vej, nemlig ved at lage Bevillingen. Den høitærede Minister sagde nemlig, at ogsaa den Sum af